

Publicerad 2015-10-17 20:08 av monique elenius

allt vandra utan må

Fotspår

Det var spår i snön

större än mina

kanske en man gått där

Jag bara gick väldigt sakta i dom

ibland stannade jag till

som dom gjort och trampat i en cirkel

nu befann jag mig i den

spejade efter något att se

som min föregångare sett

Tänkte inte så mycket på var jag befann mig eller vad klockan var

Bara fanns och solen sände sitt klara ljus över hela mig och värmden

och jag njöt av utsikten.

Min nyfikenhet hade fört mig hit

gick vidare tills det började skymma

Då var det dags att bland skuggorna som smög sig på mig

gå tillbaka till stugan.

Elda i den öppna spisen , läsa något ord för ord och låta insikt efter insikt göra mig vis, förhoppningsvis. Allt

bildade ett helt, alla bitar av mig föstes ihop

till en enhet. Någonstans därute fanns någon för mig

jag skulle kunna bli någon för honom. Utan att behöva veta när.

Jag kan ju konsten att vänta. Stjärnor börjar tindra glatt och hoppfullt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren monique elenius med Poeter.se id #48675 innehar upphovsrätten